Ч. 24 Четвер 1 (13) лютого 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостวах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(Конець 26 засїданя з дня 8. лютого 1896).

Справу винагороди для громад за виконуване порученого обсягу діланя — відослано Видїлови краєвому до розслїду і предложеня відповідних внесень.

Внесенє комісиї зелїзничої що-до будови кількох шляхів зелїзниць льокальних передано Видїлови краєвому до увзглядненя.

При голосованю доповняючім на члена і єго заступника до комісиї краєвої для ревізиї податку ґрунтового вийшли: членом Григ. Глуховский, заступником Феликс Созаньский.

Полагоджено без дискусиї кільканайцять справоздань поодиноких комісий.

Комісия адміністрацийна, здаючи справу з внесеня пос. Остапчука що-до зміни §. 30 ординациї виборчої предложила до ухвали внесенє: перейти над внесенем пос. Остапчука до порядку дневного. При голосованю принято внесенє комісиї.

О год. 1½ забрав голос п. Маршалок ґр. Бадені: Сконстатував, що при ревній роботі всіх послів виповнено цїлу проґраму дїяльности Сойму. Ухвалено закон ловецкий, котрий єсть поступом що-до охорони інтересів рільництва. Ухвалено поліпшене платнї учителїв народних. Ухвалено закон конкуренцийний, що сьвідчить о дбалости Сойму для справ церковних. Підготовлено основу для реформ: закона дорогового і закона громадского. Крім того полагоджено многі справи адміністрацийні, н. пр. що-до кредиту селяньского. Нинї ухвалив Сойм зміну статута краєвого, в інтенциї до злученя для працї всїх чинників трудячих ся для краю. В часї сесиї упало неодно прикре слово, але пращаючись, забудьмо о нїм і на слїдуючій сесиї зійдїм ся знов мирно до роботи. Сойм дав услівя до працї, а суспільність повинна користати з тих услівий. Видїл краєвий і адміністрация доложать стараня до сеї роботи. *(По руски:)* При тій спільній праци повинні ми стрітити ся в роботї. Ухвала внесень комісиї шкільної повинна бути доказом, що постуляти і потреби народу руского увзгляднюють ся, а се повинно бути також запорукою згідної працї для добра краю. — Закінчив окликом в честь Є. В. Цїсаря, а Палата піднесла трикратний оклик.

Пос. Дунаєвский відкликав ся до згідного діланя всїх сторонництв і верств суспільности. Подякував п. Маршалкови за провід, а п. Намістника просив о енерґічне підпиране краєвих інтересів.

Пос. Заячківский: „В імени і з уповажненя руских послів, котрі хотяй в зменшенім числї заступають в сїй вис. Палатї 3-міліоновий нарід руский, маю честь забрати голос, щоби на сім місци зложити подяку передовсїм Є. Е. п. Маршалкови краєвому за єго безсторонне веденє обрад соймових і за єго при отвореню Сойму висказане бажанє, щоби жаданя руских послів маючі на цїли нормальний розвиток рускої народности, прихильно були полагоджені. По дотеперішнім поступованю Є. Е. п. Маршалка маємо надію, що жаданє наше, щоби потреби национальні і економічні руского народу як найскорше полагоджено, під справедливою булавою Є. Е. п. Маршалка діжде ся здійстненя і що також тая вис. Палата прихильнїйше ніж доси буде розслїджувати і полагоджувати жизненні права руского народу. В тім взглядї уповаємо також на зичливу прихильність Є. Е. п. Намістника і віримо вповни в щирість єго слів висказаних при відкритю Сойму, що з скрупулятною справедливостю і зичливостию підпирати буде розвій рускої народности. То-ж складаємо рівнож подяку Є. Е. кн. Намістникови за єго прихильність — і розстаємо ся в надії, що будуча сесия замінить слова зичливі в дїло“.

Є. Е. п. Намістник кн. Санґушко: За прихильні для мене слова складаю щиру подяку. Можу впевнити, що всї порученя вис. Сойму пильно розслїджу. Правительство возьме ся розслїдити так трудну квестию як реформу громадску, котра вимагає великих коштів. Подякував Палатї за трудолюбивість.

П. Маршалок ґр. Баденї подякував за слова дра Дунаєвского. Запевнив, що пос. Заячківский не ошибає ся, если сказав о прихильности Маршалка для справ руских. Подякував Є. Ем. Кардиналови за виручуванє в проводї нарад.

По тих промовах замкнено сесию соймову о годинї 2 мін. 10 по полудни.

Перегляд політичний.

Постановою Є. В. Цїсаря з дня 3 лютого с. р. скликана Рада державна на день 15 лютого.

Анґлїйский парлямент отворено вчера престольною бесїдою відчитаною льордом канцлєром. В престольній бесїдї єсть згадка о договорі

---

7)

Послїдний вистріл.

(Оповіданє Альфреда Фрідмана — З нїмецкого).

(Дальше).

5.

Між тим як у Ганса Вандельґрубера з жарту виродила ся пристрасть, що не вагувалась би допустити ся й злочину, марнів з туги за своєю Льорою Винкентий Штафлер в тирольскій долинї Ампецца.

Єго любов до дївчини розвинула ся вповнї і скріпшала по єї відїздї.

Він бачив як дім родичів трех сестер двигає ся гарнїйший і більший як перед тим і знав, що гроші на те походять по части від дочок, що поїхали в сьвіт.

Єго скрипка добувала з себе тепер ще сумнїйші піснї як перше.

Чим менше легкодушний син столицї думав о повздержаню своєї пристрасти, чим менше поправляла єго близкість судженої, тим лїпший і спокійнїйший ставав Винкентий Штафлер.

Він не бажав, як лише по скінченій денній роботї вийти за село і серед гарної природи співом і музикою хвалити творця сего чудового сьвіта.

Коли старий церківник на весну помер і єго поховали, став Винкентий ще лагіднїйший.

Але тепер не могло вже нїчого здержати кортінского сїльского поета в дома. Він часто писав до Льори і она єму нераз відписувала, але з тих листів можна було вичитати, що лише ввічливість а не серце велїла дївчинї відповідати.

Винкентий попращав ся з кількома своїми приятелями, зайшов до родичів дївчат, обіцяв їм переказати сестрам деякі їх порученя і вибрав ся в дорогу.

Подорож була для него безперерывним рядом утїх; тілько краси не надіяв ся бачити. І старий Віденъ з своїми домами, палатами, вежами незвичайно єму сподобав ся.

Прецї булоби шкода умирати в Кортінї, не бачивши того всего!

Винкентий дістав ся до Пратеру а відтак перед стрільничу буду трех дївчат.

Перша побачила єго Маланя.

Она не могла слова промовити з зачудованя, бо єго прибутя нїхто не сподївав ся.

Марияння крикнула:

— Ох, а Винкентий що тут робить?

Льора почервенїла як грань. Єї перше чувство, коли побачила судженого в тім місци був — гнїв. В послїднім часї она значно поблїдла і часто жалувала ся, що не здорова. Не ставало їй руху тож єї господар мусїв їй позволити переходжувати ся кождого дня по Пратері.

В часї тих проходів бачила она на головних улицях Пратеру богато цїкавого.

Цїль, до якої стреміла, вже від давна не мала нїчого спільного з Винкентием Штафлером, а й щастє, о котрім думала, не було подібне до Ганса Вандельґрубера.

Она вправдї згадувала нераз на той перший поцїлунок на італїяньскій граници і любов представлялась їй такою, як то лице того хлопця, що перед нею утїкав.

— Але — говорила до себе — чи лише любов робить чоловіка щасливим? Чи-ж она не єсть дуром і чи не читала я у всїх повістях, що через неї тілько люди нещасливі?

В тім перелетїла попри неї якась богата панї на кони, за нею їхав льокай; кількох панів в богатих уборах, в войскових унїформах витали єї з почестию.

— Ось то щастє! — шепнула Льора і задивувалась.

Такі думки опанували єї і мучили в тім часї, коли Штафлер навідав ся до Відня.

6.

В часї своїх вандрівок по околици Віднязайшов раз Ганс Вандельґрубер до Гіттельдорфу. Перейшовши село вибрав ся в сторону Дорнбаха, коли побачив перед собою на горбку огород, звідки лунали стріли.

Немов би єго тягнула яка невидима сила, побіг Ганс наперед, перескочив рів і малий потік і станув коло воріт огорода. Зажадав, аби єго впущено до середини.

Але єму відмовили.

заключенім з Франциею що-до Сіяму, о управильненю границї між Індиями і Афґанїстаном, о спорі з Венецуелею, о подїяхв Вірменії, вкінци о полуднево-африканьскій ре-публицї. Найважнїйшою справою, яка має бути полагоджена в парляментї- уважає бесїда скріплене маринарки, поправу положеня хлїборобів і закон о нещастних пригодах робітників.

Новинки.

Львів дня 12 лютого 1896.

— **Іменованя.** Ц. к. краєва Рада шкільна іменувала в школах народних: Ем. Козьолову учителькою 1-кл. школи в Косові Старім, Йос. Лясоту в Бірку старім, Том. Заборняка управителем 5-кл. школи мужеской в Калуши, Павла Мисака учителем І-шої школи народної в Дублянах, Онуфр. Курдидика старшим учителем 5-кл. школи народної в Калуши, Винк. Електоровича учителем 1-кл. школи в Доброволянах, Ів. Титара управителем 2-кл. школи в Яблонові, Єл. Ґотфрідівну учителькою 1-кл. школи в Щирци, Йос. Лабну учителем в Бірку, Ольгу Роговску молодшою учителькою 5-кл. школи в Косові, Анну Пісецку молодшою учителькою 5-кл. школи женьской в Підгайцях, Володим. Стефановича учителем 1-кл. школи в Урмани, Йос. Тененбавма молодшим учителем 6-кл. школи мужеской в Тернополи, Фр. Доманьского управителем 2-кл. школи в Васильківцях, Мих. Стадника учителем в Оришківцях, Фр. Маркевичівну молодшою учителькою 3-кл. школи в Копичиньцях, Мих. Строньского учителем в Бруснї старім, Льва Яворского старшим учителем 5-кл. школи мужеской в Рогатинї, Мар. Малявского старшим учителем при тій-же школї в Рогатинї, Кляру Стечівну старшою учителькою 4-клясової школи в Бераздівцях, Льва Гайльмана учителем 1-кл. школи в Шоломиї, Мих. Воробця старшим учителем 3-кл. школи в Стрілисках нових, Єр. Ящошиньского учителем 1-кл. школи в Ланчинї, Стан. Коцана в Тенетниках, Йос. Землиньского в Залїсю, Ант. Павлусевича і Алекс. Голиньского старшими учителями при 4-кл. школї в Войнилові, Войт. Себовича учителем 1-кл. школи в Городку, Вас. Булку в Підмихайловичах, Казим. Тшесньовску старшою учителькою 4-кл. школи в Болшівцях, Володим. Климка молодшим учителем 2-кл. школи в Туринцї, Стан. Миківну учителькою при 1-кл. школї в Глиньску, Володисл. Дилиньского старшим учителем а Мар. Дилиньску молодшою учителькою 4-кл. школи в Сколїм, Пилип. Круґ старшою учителькою, а Марка Фрухтмана молодшим учителем при 5-кл. школї в Підволочисках, Кар. Хомицкого учителем в Брочкові.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав постановою з дня 26 січня с. р. старшому учителеви школи народної в Риманові срібний хрест заслуги з короною.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на своїм засїданю з дня 3 лютого с. р.: 1) Затвердити вибори на представителїв учительства до ц. к. окружних рад шкільних: Ант. Роттера управителя 3-клясової школи в Зубрі до ц.к. окружної ради шкільної у Львові; Мих. Заяця учителя народної школи в Сосолївцї до ц. к. окружної ради шкільної в Чорткові; Йос. Єнджейовского учителя в Воли зарицкій до ц. к. окружної ради шкільної в Ланьцутї; 2) іменувати Север. Воляньского суплентом при ґімназиї в Золочеві; 3) затвердити в учительстві учителя Адольфа Ґавалевича при ґімназиї в Тернополи і о. Йос. Сїнкевича при ґімназиї в Коломиї; 4) перемінити від 1 вересня 1896 школи народної: одноклясові в Воютичах, Липнику і Підмихайлю на двоклясові; 5) приймити до відомости справозданя ц. к. краєвих шкільних інспекторів з люстрациї ґімназий в Бережанах і Бучачи, ґімназиї св. Яцка в Кракові, ґімназиї в Дрогобичи, учительскої мужескої семинариї в Самборі, женьскої учительскої семинариї в Перемишли, народних шкіл міских у Львові, народних шкіл в окрузї богородчаньскім, надвірняньскім і станїславівскім та доповняючого курсу рільничого в Мариямполи; 6) приймити до відомости справоздане о науцї сїльского господарства в учительских семинариях в рр. 1892 до 1895.

— **Нові уряди почтові** увійдуть від дня 16 с. м. в жите: в Нижбірку новім повіта гусятиньского і в Голгочах повіта підгаєцкого. До уряду в Нижбірку належати будуть громади і обшари двірскі обох Нижбірків, нового і старого і громади Мишківцї і Олїїв, а до уряду в Волгочах громади і обшари двірскі Голгоч і Волицї і громада Заставцї.

— **В Немирові** відбудуть ся дня 14 люго с. р. в празник Стрітеня Господнього о годинї 3-ій з полудня по вечірни в домі церковнім (ч. кон. 96) перші загальні збори читальнї „Просьвіти“ зі слїдуючим порядком нарад: 1) о годинї 3-ій з полудня відкрите зборів членом основателем віком найстаршим і вибір провідника зборів; 2) перший відчит „Наша біда і яка на ню рада“ з поясненем статута товариства „Просьвіта“ і дискусия; 3) другий відчит „О навозах“ і дискусия; 4) вибір пятьох членів і двох заступників видїлу читальняного; 5) постанова що-до а) висоти членьскої вкладки для членів читальнї, б) основаня власної каси позичкової і щадничої, в) висоти відсотків від позичок і вкладок щадничих; 6) вписи і внесеня членів читальнї; 7) заключене зборів. — Горячим бажанєм нашим есть, щоби немирівска читальня „Просьвіти“ стала ся розсадником просьвіти і добробиту Русинів не лиш в самім Немирові, але також на всї примежні села. Длятого осьміляємо ся запросити на згадані збори також наших братів селян з Вербян, Вороблячина, Грушова, Завадова, Парипс, Передмістя, Радружа, Смолина, Тростянця, Щепліт і Щирця. — Немирів 8 лютого 1896. Оснувателї: Йоан Киприян парох; Николай Голїян; Андрій Костевич і Михаіл Писарівский, міщани.

— **Нова церков** будує ся в Тудорковичах в варяжскім деканатї. На будову еї жертвували між иншими громадска рада зі своїх фондів 1.000 зр. на покрите купол бляхою, а дїдич Євст. Рильский будовельного дерева в цїнї 8.000 зр.

— **Увязнене львівских банкирів Ґольдштерна і Левенгерца** живо займає фінансові круги Львова. Як ми свого часу писали, причинив ся до упадку тої фірми віденьский крах з дня 9 падолиста 1895, або як его ще звуть „чорна субота“. Фірма оголосила банкротство дня 25 падолиста і вже тогди говорено у Львові, що тою справою буде мусїла займати ся прокуратория. Коли тепер докінчено перегляд книжок фірми, показало ся, що в тих книгах був дїйстно нелад і длятого заряджено увязнене обох банкирів. Всїх довгів мав той банк 1 міліон і 700 тисячів зр., а на покрите лишило ся всего 900 тисячів зр. О обох увязнених банкирах пишуть ґазети: „Ґольдштерна і Левенгерца“ знали в цїлій Галичинї. Перший з них має за собою дуже бурливу минувшість. Перед 20 лїтами видалено его з Відня за те, що з одним зі знаних у Відни лихварів вів нечисті інтереси грошеві з одним аристократом. На тім інтересї заробив вправдї Ґольдштерн палату, але мусїв виїхати з Відня. Прибувши до Львова, війшов до спілки з Левенгерцом, котрий тогди був майже без гроша, бо цїлий свій маєток стратив на біржевім краху в роцї 1873. Левенгерц був властивим начальником фірми. Працював пильно, вів знамениті інтереси і вскорі доробив ся значного маєтку. По смерти вітця унаслїдив звиш пів міліона зр. Всюди тїшив ся необмеженим довірєм і справував кілька почетних урядів. Був членом львівскої палати торговельної, цензором банків: австро-угорского і краєвого і т. ин. Єсть великим знатоком торговельних відносин, а особливо уміє майже на память всї зелїзничі тарифи. Перед кількома днями був Левенгерц у Відни.

То замкнене товариство — сказали єму — і оно винаймає той огород два рази на тиждень виключно для себе; в такі днї не мають там чужі особи вступу.

Такого великого заводу не зробила єму й Льора, коли не пристала на его предложене.

Він розглянув ся по присутних, чи нема між ними якого знакомого. Але між ними всїма не знав нї одного. Всї були одїті в сиві кафтани з зелеными випустками, мали стрілецкі капелюхи з перами і виглядали як ветерани або вислужені лїсничі. — Щасливі люди!

— То щасте! — подумав собі Ганс Вандельґрубер.

Кождий шукає щастя на чужім поли. А оно лежить лише — в скромности.

Ганс мав при собі свій малий револьвер.

Він вернув ся від огорода і пішов невдоволений в лїс. Тут побачив між густим галузем одного дерева якогось малого пташка. Витягнув револьвер і став цїляти в груди пташинки, для котрої досить було одного шрота, щоби еї позбавити житя.

Як раз зачав пташок співати, коли роздав ся гук стрілу і мала птичка майже роздерта на куснї опинила ся при ногах Ганса в траві.

За нею злетїла з жалібним криком з дерева насамперед цїлком подібна сїра птичка а відтак ще три менші. Усї четверо окружили убитого, скакали довкола него, дотикались его своїми дзюбками, немов хотїли его збудити; але дармо, убита птичка не рушила ся.

З жалю за мужем, вітцем і кормителем заспівали птички тиху, якби похоронну пісню.

Ганс дивив ся на то всьо без чувства, ніяке милосердиє не ворушилось в его серци.

Так убив він першого соловія.

В тій самій порі, коли розлїнивілий столяр блукав по лїсї і убив соловія, ішов Винкентий Штафлер з Льорою на прохід.

Був теплий день весняний і они вийшли з Пратеру в поле, в напрямі одного фільварку, де можна було дістати добре молоко і печиво. Як сказано, Льора від якогось часу дуже змінилась. Між тим як еї сестри остали по давному простими сїльскими дївчатами, почала Льора прибирати ся по міски. Носила делїкатні черевики, довгі рукавицї, парасольку і т. ин. Впрочім не могли її сестри нїчого закинути. Єї поведене було без догани, а що дїялось в еї души, о чім она мріла, про се очевидно сестри не могли знати.

Однако Винкентий спізнав зараз зміну, яка в ній зайшла. Побачив, що з давної веселої, свобідної Льори стала она задумчива, поважна і немов нещира. То его немало турбувало. Про зносини Льори з Гансом Штафлер не знав нїчого; так само Ганс не знав про Штафлера.

Винкентий вже з природи сумний і привиклий до всяких неудач в житю, давно вже сумнївав ся, чи буде що з его любови до Льори та чим більше ставала непевною надія на вінчане з нею, тим більше — здавалось — любив еї. Він не міг собі представити житя без неї. Отже з тої причини рішив нинї зробити тій справі конець. Тої непевности не міг довше стерпіти.

Они прийшли на фільварок, попоїли молока і смачних віденьских булок, походили по огородї і пополудни вибрали ся назад до Пратеру.

— Льоро! — відозвав ся Винкентий. — Зроби раз конець! Ти бачиш і знаєш, як мене мучить любов до тебе. Ти обіцяла менї бути моєю, а тепер все якось отягаєш ся. Я не можу без тебе жити і будеш видїти, що коли не додержиш свого слова і не станеш моєю жінкою, то буде нещасте!

Льора подумала:

— То нещасте вже стало ся.

Але відповіла Винкентиеви сумним голосом:

— Може то буде твоє щасте, як ти мене покинеш. Бачиш, я не знаю, чи тепер як я пізнала трохи сьвіта, зможу назад жити в нашім селї. Коли я присягну при престолї дїлити з тобою жите, добре і зле, то бою ся, що не додержу присяги. Там у нас в селї так сумно, так тїсно.

— Ми-ж можемо жити і у Відни.

Льора задрожала.

— Нїколи! — скрикнула скоро з великим острахом.

— Чому, Льоро?

— Тут було би нам ще тяжше.

— О, про то не бій ся, якось дамо собі раду!

— Ти бідний і я бідна; як же нам побирати ся? З того богатства нїколи не буде — відповіла Льора.

Винкентий лиш застогнав. Пізнав тепер всьо. Він любив, а Льора числила.

Деякі кажуть, що робив там приготовленя, аби утечи, але то здаєть ся неправда, бо сам вернув добровільно до Львова, де єго відтак арештовано.

— **Увязнене.** На порученє судиї слїдчого арештовано передвчера Алексія Щербана, емiграцийного агента. Щербана обжаловують о обманьства і здирства, яких допускав ся на емiгрантах, що від'їздили до Бразилиї.

— **З Скільских гір** пишуть: В слїд за Тухолькою пiшло в наших горах сего Орава. За iнiциятивою місцевого сотрудника о. Зарицкого, учителя Як. Яцкевича і вiйта Леся дуба до 80 ґаздів приреклo повздержнiсть від всїх напиткiв та й загадали оснувати у себе читальню і крамницю. В тiй цїли вислали вже статут читальнї до намістництва і субскрибували на крамницю близько 300 зр., а в недїлю 2-ого лютого с. р. відбуло ся торжественне посьвящене дому, в котрім має містити ся читальня. На посьвящене запросив оравский комiтет читальняний о. Івана Хавалку з Тухольки, а той сьвященик-патрiот по посьвященю дому представив зiбраному численно народови в довшiй промовi: до чого кожда громада має стреміти і які заводити порядки, щоби вийти з нинїшної біди. Нарід був одушевлений.

— **Огнї.** В Дзвинячцї, борщiвского повiта, знищив огонь на обшарі двiрскім будинки господарскі, головно стайнї разом з iнвентарем. Жертвою полуміни упало 125 штук рогатої худоби і 4 конї, власність дїдича Кеншицкого, а 56 штук спашених волів арендатора горальнї Берґмана. Шкода 22.735 зр. в части обезпечена. Згоріло також 11 овець. Огонь вибух з того, що в стайни пукла нафтова лямпа, котру забув паробок згасити.

— **Фальшиві банкноти.** З Триєсту доносять, що в Удiне арештовано двох властителїв більшої посїлости, Італїянцїв, у котрих найдено 60.000 зр. фальшивих австрийских банкнотів.

— **Снїжні замети** в полудневій Росиї — як доносять з Одеси — наробили там величезної шкоди. На зелїзницях Київ-Воронїж, Київ-Москва та на полуднево-всхiдних рух зелїзничий цїлком перерваний. Богато сїл засипав снїг, а на дорогах погибло много людий.

— **Самоубийця.** О страшній пригодї доносять з Ґрудзьондза в Прусиї. Огородник Малевский, замешкалий в селї Кляйнгерсвальде, убив свого 8-лїтного сина в той спосіб, що положив дитину на пни дерева і відрубав їй сокирою голову. Відтак повісив ся сам на дереві. Всї пересьвiдченi, що Малевский зробив то в приступі божевільства, бо любив свого сина і був спокійним чоловіком.

— **Померли:** Омелян Чайковский, окінчений слухатель прав, в Ботли, турчаньского повiта, в 24-ім роцї житя; Николай Страхов, росийский критик і фільософ, дня 5 лютого в Петербурзї в 68-ім роцї житя.

Всячина.

— **Фотоґрафованє в красках.** Вже перед кількома днями доносили ми, що др. Зелле з Бранденбурґа в Нiмеччинї винайшов спосіб фотоґрафувати речі в красках, як виглядають в природї. О тім винайденю мав сими днями др. Найгавз в Берлинї виклад і подавав рівночасно взірцї того фотоґрафованя. Точність відбиток і живість красок всїх чудовала, особливо фотоґрафії цьвітів, мотилїв і блискучих насїкомих, що яснїли природними красками. Система дра Зеллього основує ся на трех красках: кармазиновій, ясно-жовтій і синьо-зеленій — і вимагає не о много більше заходів як звичайна фотоґрафія. Др. Зелле здоймає з якогось предмету три відбитки, одну червону, одну жовту і одну синю, на тонких потягнених кольодіюмом плитках желятинових, відтак укладає ті плитки дуже докладно одну на другій і в той спосіб дістає відбитку в природних красках. Він уживає красок анілїнових, але їх добір єсть доси єго тайною. Др. Зелле каже, що найбільшим єго успіхом буде то, коли зуміє відфотоґрафувати в природній красцї чоловіка. Головна трудність при таким фотоґрафованю лежить в тім, аби здоймити так скоро згадані три відбитки, щоби лице фотоґрафованого не змінило ся за той час.

— **Найстарша льокомотива на сьвітї** має тепер 62 лїт і називає ся „Арабіян“. Тота льокомотива тягнула перший поїзд в Сполучених Державах в сїчни 1834 року. Перед 12 роками її перший раз направляли і доси возить она безнастанно поїзди на шляху Бальтiморе-Огайо.

— **Малий наклад.** В Лондонї виходить ґазета видавана лише в пятьох примірниках. Один призначений для королевої, другий для кн. Уельского, третий для кн. Беатричи, а два прочі для королївских бібліотек в Віндзорі і Бальморель.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** у Львові видано в місяци сїчни с. р. 1532 важних поліс на суму обезпечену 1,109.281 зр. в. а. за премію 8588 зр. 4 кр. Шкід було 7 случаїв (між тими також гр. к. церков в Сулимові пов. сокальского і всї вже зліквідовано і виплачено; сума всїх шкід, по потраченю части реасекурованої виносить 2607 зр. 66 кр.

— **Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“** числило з кінцем сїчня 1896 р. членів 245 з деклярованими удїлами 263 на суму 13.150 корон.

Позичок удїлено 195 в сумі 58.570 корон.

Вкладок щадничих було 70 на суму 35.266 корон 22 сотики.

Оборот касовий виносив 106.872 корон 76 сот.

Рахунок приходу і розходу по день 31 сїчня 1896:

Прихід:

На фонд резервовий	кор.	482·— сот.
„ удїли	„	8.948·26 „
„ вкладки до обороту	„	39.493·74 „
„ рахунок біжучий	„	31.832·— „
„ пожички на скрипти зворот	„	2.416·97 „
„ „ „ векслї	„	930·— „
„ побрані відсотки	„	2.085·77 „
„ кошти адмiнїстрациї	„	212·06 „
З щадницї почтової	„	20.471·96 „
Разом корон		106.872·76 „

Розхід:

На вкладки щадничі звернено	кор.	4.227·52 сот.
„ позички на скрипти	„	51.550·— „
„ „ „ векслї	„	7.020·— „
„ кошти адмiнїстрациї	„	697·68 „
„ процент	„	484·49 „
„ кошти заснованя	„	200·30 „
„ рахунок біжучий	„	21.002·— „
До щадницї почтової	„	21.149·56 „
Готівка в касї	„	541·21 „
Разом корон		106.872·76 сот.

З позичок припало по конець сїчня с. р. до заплати 44 рат, з котрих 42 заплачено, одна з 31 сїчня с. р. єсть в проволоцї, а одну з 9 сїчня с. р. відступлено до запізнаня в дорозї судовій.

Пригадуємо, що Товариство взаїмного кредиту приймає вкладки щадничі до опроцентованя по 5 прц. і просимо о дальші вкладки. Від Дирекциї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Рим 12 лютого. Доносять з Царгорода, що з ворохобниками в Цейтунї заключено вже мир.

Брукселя 12 лютого. Corresp. Russe пише, що кн. Фердинанд болгарский поїде на коронацию царя до Москви.

Софія 12 лютого. Болгарский екзарх прибув тут вчера з Царгорода.

Однако спробовав ще раз.

— Льоро! А любов не значить нїчого? Чи то не богатство, як будеш мати чоловіка, що буде тебе на руках носити? Чоловіка, що зложить серце у твоїх ніг, аби ти могла ходити по золотї і оксамітї? А моє серце вірне тобі як золото і мягке для тебе як оксаміт. Чи то не богатство мати честного і вірного мужа, котрий тебе не опустить до смерти; бо щоби я тебе коли опустив, про те ти сама не віриш.

Льора роздумувала. Она потрібує лиш палець витягнути, а буде мати десять таких, що тото само скажуть.

Похитала легко головою.

— Прошу тебе, Винкентий, верни менї моє слово. Я тогди сказала то, не розуміючи, що роблю. Погадаймо собі, що того нїколи не було!

Винкентиеви закрутили ся сльози в очах. Відвернув ся і сплакав.

Льорі то дуже не подобало ся. Она гордила слабим мужчиною.

— Нї, она не могла бути єго; він же поводить ся як дитина — задля неї.

— Винкентий, таж на сьвітї більше дївчат!

— Ти любиш иншого! — крикнув мучений.

— То нї; але колиб і так було, то чи я тому винна?

— Ти мучиш мене, хочеш мене зі сьвіта зігнати!

— Винкентий! Може я не варта й одної твоєї сльози, а ти так за мною побиваєш ся.

— Хоч би ти була тисяч раз гірша, як себе видаєш, щоби мене відтрутити, хоч ти не така, хоч би навіть і так було — то я взяв би тебе!

— Тому вже нїчого не поможе — погадала Льора і відозвала ся голосно: — Я не варта бути твоєю!

Сумний підняв ся Штафлер з землї.

Взяв мовчки Льору під руку і повів її до стрільничої буди. Там попращали ся. Льора як би причувала, що вже більше не побачить єго нїколи.

Між тим настала осінь а Ганс не покинув свого дотеперішного житя. Одного дня вийшов з міста дорнбахскою дорогою; зайшов на кладовище, походив по нїм, перечитав кілька написів нагробних і без думки пустив ся в дальшу дорогу. За Дорнбахом зайшов — як звичайно в лїс — і задержав ся на горі при дорозї, де стояла господа. Велїв собі подати хлїба і масла та склянку пива.

Властитель господи був рівночасно і лїсним і запустив ся з Гансом в розмову, оповідаючи єму о звіринї в лїсах та о своїх мисливских пригодах.

Тимчасом вийшли з хати на подвірє дїти лїсного, а один з хлопців виніс стрільбу. На її вид роз'яснило ся Гансове лице і він забув на всьо инше та спитав лїсного, які звірята стріляє він в лїсі.

— Ріжні — відповів той з усьмішкою. — Оленї, сернюки, заяцї, часом лучить ся і дик. Я стріляв і альпейскі серни, але не тут в околици.

(Конець буде.)

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.